

KRISTÍNA BRESTENSKÁ

STRÁŽKA
NEVINNOSTI

KRISTÍNA
BRESTENSKÁ

STRÁŽCA
NEVINNOSTI

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Katarína Jusková
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Copyright © Kristína Brestenská 2019
Cover Design © Emil Křížka 2019
Cover Photo © Victoria Cooper Art
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2019

ISBN 978-80-220-2172-2

Venujem rodičom.

1

Anglicko 1204

Lord George de Romille ležal na pohodlnej priestranej posteli. Na čele a obnaženej hrudi sa mu ligotali kvapôčky potu a ledva lapal dych. Otočil hlavu, pozrel vedľa seba a očami našiel, čo mu posledné minúty dalo tak zabrať. Preletel očami po nahom ženskom tele, štíhлом, príťažlivom, no už nie najmladšom. Jeho milenka Anne Fitzrandolphová, lady Middlehamová, bola od neho o pár rokov staršia, on sám mal tridsaťjeden. Navštevoval ju už viac ako rok, no v posledných mesiacoch, odkedy zdedil titul a stal sa lordom zo Skiptonu, ich ľúbostný vzťah sa ešte väčšmi zintenzívnili. Okrem fyzickej rozkoše, ktorú si navzájom poskytovali, nebolo však medzi nimi nič hlbšie. Vedeli, že toho nie je schopný ani jeden z nich. Preto si navzájom dokonale vyhovovali.

Aj ona mala zrýchlený dych a líca jej horeli. Oči sa im stretli. Vyzývavo zošpúlila pery. „Dám priniesť víno,“ nadhodila zmyselným hlasom.

„Už som ti neraz povedal, že víno nepijem,“ otrávene si povzdychol.

„Každý pije víno.“

„Ja nie som každý.“

„To veru nie si. Každý nie je tak nechutne krásny ako ty a ani taký protivný a arogantný.“

„Mal som dojem, že ti vyhovuje, aký som, no ak nie, nie je nič ľahšie ako...“

„Ach, prestaň,“ prerušila ho urazene. „Nemôžem sa vari tro-

chu posťažovať na tvoje spôsoby? Nuž ale ak si na to taký citlivý, nechajme to. Aj tak ma väčšmi zaujíma, prečo tak tvrdošijne odmietaš ten lahodný mok.“

„Otupuje zmysly,“ odfrkol pohľadavo. „Robí človeka nevšímavým a ľahostajným k veciam a ľuďom, ktorí by mu nemali byť ľahostajní. Ovládať sám seba a svoje skutky je výsadou silného muža. A ja som silný muž.“

Lady Anne prešla obdivne pohľadom po jeho hrudi. „Áno, to ti nemožno uprieť,“ poznamenala uznanlivo a oblizla si pery. Len teraz ju ukojil, a už po ňom zatúžila druhýkrát.

George sa jej zahľadel do tváre. Aj vo svojom veku bola stále príťažlivá a neodolateľná. Medené vlasy mala stále lesklé a zdravé, pokožku napohľad stále hladkú a bezchybnú. Až keď sa jej človek prizrel zblízka, prezrádzala istú zrelosť ženy, ktorá sa ňou pýšila. Napriek všetkému pôsobila vždy elegantne a zvodne. Priam úzkostlivo dbala o to, aby dobre vyzerala a nepribrala.

Keby mal pre ňu hľadať prirovnanie v prírode, bola ako slnko na konci leta. Stále žiarivé a hrdiace sa svojou silou, no prezrádzajúce, že jeho žiara a jas sú na vrchole. Že nastane okamih, keď jeho sila začne slabnúť, a obyčajný smrteľník si bude želať, aby zmizlo úplne. Aj on sa jej páliacej sily a vplyvu časom presýtil a želal si vánok. Hocijaký. Taký, ktorý by priniesol vítanú zmenu, úľavu, príslub niečoho nového, vzrušujúceho a vzácneho.

Zatiaľ čo navonok sa dala prirovnať k horúcemu letu, jej vnútro predstavovalo ľadovú zimu. Chlad, sebecko, neľudskosť a nezáujem. To bolo len zopár vlastností, ktorými ju bolo možné opísať. Povýšenosť bola jej druhá tvár a ako pravá šľachtičná dávala jasne najavo, kam patrí a kde je miesto ostatných úbohých červov na tejto zemi, ktorí pre ňu znamenali menej ako prach na leme jej šiat.

Nečakane natiahla ruku a prešla mu prstami po ryhe, čo sa mu prehĺbila na čele, vždy keď sa zamračil. „Aké vážne myšlienky ti chodia po rozume?“

Prudko odtiahol jej dľaň, aby sa ho nedotýkala. Zamračila sa, no nič nepovedala.

„Ako isto vieš,“ začal ostrým tónom, „nedávno, po pomalej a bolestnej smrti svojho otca, som konečne zdedil titul.“

„Ach,“ vzdychla a na tvári sa jej usadil posmešný výraz, „celkom bezvýznamný titul.“

Jediným pohľadom ju uzemnil. „Dozaista máš pravdu,“ zatiahol ironicky. „Som len muž, preto sa musím uspokojiť s titulom, ktorý zdedím. No keby som bol žena, použil by som svoju prefíkanosť, krásnu tvár a rozpálené lono, aby som založil manželské jarmo bohatému a titulmi ovenčenému mužovi. Po krátkom manželstve by otrčil kopytá a zanechal mi bohatstvo a titul, s ktorými by som si mohol spokojne nažívať, až kým by som nezatúžil po väčšom bohatstve aj titule. Asi by som sa vydal štyrikrát a presne toľko ráz by som aj ovdovel za záhadných a nešťastných okolností. Zabudol som azda na niečo?“ zakončil sladko a obrátil sa k nej.

Na líce mu s rzným plesnutím dosadla dlaň. „Ako sa opovažuješ!“ zasyčala.

„Ak to ešte raz urobíš, nikdy viac ma neuvidíš,“ precedil so stoickým pokojom. Jeho tvár neprezradila ani náznak emócie, iba červenejúci odtlačok dlane na jeho líci svedčil o tom, že mu uštedrila zaucho.

Zarazila sa, dokonca akoby sa zľakla. Dobre vedel, že je ním posadnutá. Presnejšie, že je posadnutá jeho údajnou krásou, ktorá ju tak príťahovala. Potrpela si na všetko, čo bolo krásne, od šiat cez šperky, topánky až po nábytok a kone. Dokonca i mužov si vyberala podľa zovňajšku. Každý z jej manželov bol svojím spôsobom príťažlivý a, samozrejme, bohatý. Napriek tomu neraz vyhlásila, že najkrajším milencom, akého mala, je on. Azda preto sa ho nemienila vzdať a znášala jeho hrubé spôsoby, netaktnosť a drsnosť, pokiaľ išlo o ich ľubostné splynutia. Bol si istý, že preto i teraz vystrúhala previnilý úsmev a položila mu ruku na hrud'. „Odpusť, konala som v afekte, a rovnako mi odpusť moju prostorekosť, nemala som v úmysle uraziť ťa. Tá poznámka mi ušla iba nevdojak,“ preriekla sladkým hláskom a kĺzala dlaňou po jeho hladkej hrudi nadol.

Znovu ju prudko zdrazil za ruku a odstrčil. „Veľmi dobre

viš, že ak sám nechcem, nezvedieš ma. Rovnako som ti neraz hovoril, že nestrpím, keď sa ma dotýkaš.“

Prísno si ho premerala, no prezieravo nereagovala na jeho príkre slová. „Pokračuj, prosím. Skončil si pri tom, že si konečne zdedil titul.“

Pohľadavo si ju premeral a chvíľu mlčal, aby ju potrápil. „Áno, zdedil som titul. No keď som pred pár mesiacmi uvidel, v akom stave mi otec zanechal panstvo a majetky, bolo mi na zaplakanie. Niet pochybností o tom, že posledné roky sa len pretĺkal zo dňa na deň. Bolo mu ľahostajné, či sa pôda obrába, či sa v mlyne melie múka, či mu poddaní platia dane a čo sa deje na jeho panstve. A nemal ani toľko rozumu, aby poveril niekoho, kto by sa o majetok staral, keď naň sám nedbal. No čo už by človek mohol čakať od pijana, ktorý sa díval na dno čaše častejšie ako kamkoľvek inam.“

„Preto nepiješ víno?“ prerušila ho náhle. „Aby sa z teba nestal muž, akým bol tvoj otec?“

„Nie,“ odsekol stroho a ďalej to nerozvádza.

„Tak teda...“

„No to zďaleka nie je všetko,“ zarazil ďalšie otázky, na ktoré nemienil odpovedať. „V hroznom stave je aj sám Skipton. V severnej veži vypukol pred pár rokmi požiar. Strecha a horná časť múrov to nevydržali a zrútili sa. Nanešťastie, na mojom panstve sa nenachádza kameňolom,“ vzdychol si. „Všetko treba vymeniť. Nábytok, zariadenie, všetko je spustnuté, rozbité, plesnivé či zhorené. Ani panské komnaty nie sú na tom najlepšie.“

„A v čom je problém, drahý?“ zatiahla zaliečavo. „Všetko zničené treba vyhodiť a zadovážiť nové. Kúpiš kvalitný kameň a s pomocou svojich ľudí opravíš vežu. Veľmi jednoduché.“

Zhlboka sa nadýchol. „Neviem, čo by som si počal bez vašich brilantných rád, madam. Že mi to skôr nenapadlo!“

V hlase aj v očiach mu zachytila výsmech a vzdorne vystrčila bradu. „Ak je riešenie také zrejmé, nechápem, prečo si to ešte neurobil.“

„Ja zase nechápem, že ti musím vysvetľovať dôvod. Každý,

kto má v hlave viac ako myšlienku na krásne šaty a šperky, by si zrátal, že na také niečo mi chýbajú prostriedky.“

Šibla po ňom jedovatým pohľadom, nozdry sa jej rozšírili po prudkom nádychu. „Moja trpezlivosť má svoje hranice. Nie som odkázaná na to, aby ma urážal nejaký úbožiak.“

„Naozaj?“ zatiahol hrozivo a zaraz ju priľahol svalnatým telom. Drsno sa jej prisal k perám a nenásytne sa ich zmocnil. Ruky jej zasunul pod zadok, zovrel ho v dlaniach a pritlačil jej lono k svojmu tvrdnúcemu údu.

Na chvíľu ju ohromil. Len čo sa prebrala zo šoku, zúrivo ho od seba odtisla. No on jej vkráľzol jazykom do úst, zovrel v dlani jej prsník a nehanebne dráždil bradavku, až kým sa jej proti vlastnej vôli nezačali vydierať z hrdla stony. Zase ju ovládla tá prekliata žiadostivosť a prestala sa vzpierať. Vtedy do nej rázne vnikol a začal sa v nej drsne pohybovať. V duchu ho preklínala, ale nedokázala ho zastaviť, potrebovala ukojiť svoju žiadostivosť, potrebovala ten výbuch slasti, ktorý jej zakaždým poskytol. Zase cítila, ako v nej rastie niečo, čo nedokázala pomenovať. Zdvíhala panvu a vychádzala mu v ústrety, zatiaľ čo z pier jej unikali čoraz hlasnejšie stony. Vtedy znehybnel. Rozšírenými očami mu pozrela do tváre. Hľadel na ňu s kamenným výrazom, oči mal ako dva kusy ľadu.

„A teraz zopakuj, že som úbožiak,“ precedil mrazivo.

„Ach, odpusť,“ vyjachtala zadychčane.

„Možno by som mal teraz prestať a nechať ťa tak,“ zasyčal jej pri uchu.

„Och nie. Prosím. Prosím, nie,“ zopakovala takmer hystericky.

Chvíľu si ju premeriaval nečitateľným pohľadom, potom z nej vyšiel a vzápätí prudko prirazil. Zastonala. Zopakoval ten pohyb niekoľkokrát, až kým pod ním nevybuchla. Nakoniec sa na ňu zadychčane zvalil.

Odkotúľal sa nabok, založil si ruku za hlavu a počúval, ako búrka lomcuje zavretými okenicami na oblokoch komnaty. „Už nikdy ma nenazvi úbožiakom.“

Zachvela sa a pritiahla si prikrývku na prsia. Obaja chvíľu mlčky ležali, zápasiac s dozvukmi telesného uspokojenia a zúriivosťou.

„To, ako žiješ, je prinajmenšom nehodné šľachtica a prinajhoršom nebezpečné,“ prehovorila odmerane. „Odkedy sa na trón dostal Ján, v Anglicku sa nežije pokojne. Mal by si si dať hrad a majetkové záležitosti čím skôr do poriadku.“

„V poskytovaní nevyžiadaných a zbytočných rád si neprekonaateľná. Kiežby si mi vedela aj poradiť, ako na to!“

„Poznám riešenie,“ nadhodila nezaujato.

Zdvihol obočie a obrátil k nej hlavu. „Naozaj?“ zatiahol. „Neviem sa dočkať, kedy mi ho predostrieš.“

„Môžem ti požičať, koľko budeš potrebovať. Isto vieš, že peniaze mi nechýbajú.“

Premeral si ju prižmúrenými očami a uvažoval nad jej slovami. „Som si istý, že by si čosi také neurobila iba z dobrého srdca. Čo ma to bude stáť, ak na to pristúpim?“

Koketne našúpila pery. „Naozaj si o mne myslíš, že som taká vypočítavá?“

„Myslím,“ prisvedčil bez mihnutia oka.

Hrdelne sa zasmiala. Konečne ho má, kde chcela. Konečne potrebuje on niečo od nej. Konečne s ním bude môcť manipulovať, ako sa jej zažiada. Bola vzrušená. „Skutočne som ochotná poskytnúť ti toľko zlata, koľko budeš potrebovať, aby si dal svoje majetky do primeraného stavu. A nebudem za to žiadať veľa. Dokonca to, čo žiadam, bude pre teba príjemné. Som ochotná poskytnúť ti všetko len tak, bezodplatne, iba za tvoju mladosť a krásu. Vždy keď sa mi zažiada. Chcem od teba sľub, prísahu, že budeš môj, iba môj. Že vždy keď zatúžim po tvojom bezchybnom tele a krásnej tvári, bez otáľania prídeš a poskytnieš mi ich. A keď sa mi zažiada cestovať, budeš ma sprevádzať, aby si mi bol naporúdzi. No upozorňujem ťa, že neznesiem, aby si okrem mňa obšťastňoval iné ženy. Budeš mať svoju voľnosť, svoj život – pod podmienkou, že mi zachováš vernosť. Až kým sa mi nezunuješ.“

Na tvári sa mu zjavil pohľadavý úškrn. Zahľadel sa do stropu a s povýšeneckým výrazom uvažoval o jej návrhu.

Nenávistne naňho zagánila. Bolo jasné, že sa jej vysmieva, hoci sa mu pery neroztiahli do úsmevu. Vysmieval sa jej pohľadom, výrazom tváre, postojom. Len-len že sa opäť ne-

zahnala a nestrelila mu zaucho. Zúrila, že po ňom tak túži, že je ním taká posadnutá, no vyrážal jej dych. Priťahovala ju jeho tajomnosť a bezodná vášnivnosť. Okrem toho vyzeral ako grécky boh. Bol omnoho vyšší než väčšina jej manželov aj milencov. Nohy mal dlhé a veľmi svalnaté, hrud' širokú a hladkú, ramená mocné, pekne tvarované. Mohutné telo bojovníka ostro kontrastovalo s tvárou cherubína. Vlasy ako tekuté zlato mal hladko začesané dozadu a splývali mu takmer po pleciah. Oči modrejšie ako obloha, ako najpriehľadnejšie more. Pod dokonale rovným úzkym nosom pekne krojené pery. Tvár mu pokrývalo krátke strnisko, čo mu dodávalo mužnosť, pretože v skutočnosti boli jeho črty chlapčensky pôvabné, hoci mal už tridsaťjeden. Bol typom muža, ktorý len tak nezostarne, vždy bude vyzerať vynikajúco. Preto ho tak chcela.

Preto si ho potrebovala pripútať. Bála sa, že zakrátko sa mu zunuje a nájde si mladšiu. To by nezniesla. Ešte žiadny muž ju nikdy neohrdol.

„Nepristúpim na takú diabolskú dohodu,“ ozval sa konečne výsmešným tónom.

„Nevidím na nej nič diabolské,“ namietla urazene. „Práve naopak! Je pre teba výhodná. Ty nestratíš nič, no ja prídem o značné bohatstvo.“

„Aj keby som v pomätení mysle ten návrh niekedy zvažoval, predsa len má jeden veľmi vážny nedostatok. Nemôžem ti sľúbiť, že ti budem verný, že nebudem mať okrem teba inú ženu. Som šľachtic, hoci môj titul je bezvýznamný, ako som sa pred chvíľou dozvedel. No jednako potrebujem dediča. Nielen potrebujem, ja ho chcem. Popravde, chcem veľa detí a, samozrejme, musia byť počaté v manželstve. A ako isto vieš, aby som to dosiahol, budem musieť líhať do postele so svojou manželkou,“ dopovedal a opäť sa posmešne uškrnul.

Chvíľu naňho ohromene zízala. „Ty chceš veľa detí?“

„A prečo nie?“ spýtal sa chladno.

„Nikdy som ťa nepovažovala za muža, čo túži po početnej rodine.“

„Takže ma zrejme poznáš lepšie ako ja sám,“ odvrkol ironicky.

Dlho si ho vyjavene premeriavala, akoby ho videla prvý raz v živote. „Ak ti naozaj tak záleží na dedičovi, môžem ti ho dať predsa aj ja.“

„Ty?“ zopakoval. Musel sa veľmi ovládať, aby sa jej nevy-smial do tváre.

„Myslíš si, že v mojom veku už nie som schopná počať a porodiť dieťa?“ spýtala sa urazene.

„Presne to som si myslel, no som rád, že si to vyslovila namiesto mňa.“

Povýšene zodvihla bradu. „Ani nevieš, ako hlboko sa mýliš.“

„Sme milencami už viac ako rok,“ pripomenul jej s otráveným povzdychom. „Ak si za ten čas ani raz nepočala, pochybujem, že by sa to mohlo stať niekedy v budúcnosti.“

Pohľadavo sa rozosmiala, nevedela prestať, vysmievala sa mu rovno do očí. „A ty si myslíš, že neviem, ako sa zbavíť nechceného pankharta?“ spýtala sa jedovato, len čo sa prestala smiať. „Mám dosť bohatstva, aby som si mohla zadovážiť dobre namiešanú zmes bylín, ktoré zo mňa plod vypudia. Aj tvojho pankharta som sa tak už zbavila!“ Zatváрила sa vífazoslávne, akoby mu do tváre chrstla pohár vína.

George niekoľkokrát ohromene zažmurkal a vzápätí mu tvár stvrdla ako žula. Odvrátil od nej zrak a zadíval sa pred seba. V očiach mal nečitateľný výraz. „Akým právom ste sa odvážili rozhodnúť o takej závažnej veci, ktorá sa bytostne týkala aj mňa, madam?“ precedil ľadovým hlasom.

„Ako som sa odvážila?“ zvolala nenávisťne. „Moje telo, moje rozhodnutie. Nikdy neprivediem na svet bastarda.“

S hnusom v očiach si ju naposledy premeral. Potom chvatne vstal z postele a začal sa obliekať. „Z vášho hradu trafím aj sám, madam. Nemusíte ma odprevádzať. A čo sa týka vášho návrhu, neprijmem ponuku od diabla. Dobrú noc, madam.“

Povýšene sa uklonil a vyšiel z komnaty. Neprekážalo mu, že je hlboká noc ani že vonku leje ako z krhly. Cválal, akoby ho posadol zlý duch. Čo najďalej od nej. Jej hrad ležal necelých dvadsať míľ od Skiptonu, cestu poznal spamäti. Vlastnila nie-

koľko hradov a kvôli nemu sa posledné mesiace utiahla na ten najbližšie k Skiptonu. Vďaka tomu, že trom zo svojich štyroch manželov porodila synov, zabezpečila dedičov titulu a majetku. A tak jej takmer všetko bohatstvo po nebohých manželoch zostalo, pretože ho spravovala namiesto svojich nedospelých synov. Nikdy nebola vydatá dlhšie ako tri roky a všetci jej štyria manželia zomreli za tragických okolností. Prvý spadol pri poľovačke z koňa a dolámal si väzy, druhého zasiahol na love šíp rovno do srdca, tretiemu praskol žalúdočný vred a ten posledný sa pošmykol a spadol z útesu. Nedôveroval jej ani predtým, no teraz, keď vedel, čo urobila s jeho dieťaťom, nemohol na ňu viac pozrieť.

Keď pricválal na Skipton, tiekla z neho voda cícerkom. Hfštka verných sluhov, ktorí s ním zostali napriek jeho núdznej situácii, už dávno spala. Vráťane Morgany, ktorá bola kedysi milenkou jeho otca. Dnes už nebola ani taká mladá, ani taká krásna ako pred rokmi, no prosila ho na kolenách, aby ju nevyhnal, lebo nemá kam ísť. Tak zostala.

Uštvaneho koňa sám zaviedol do stajne, odstrojil ho, napojil a vošiel do hradu. Zúfalo sa poobzeral po spustnutej sieni. Kedysi bolo toto miesto svedkom mnohých nechutných orgií. Zamieril do komnát. Tú, ktorá kedysi patrila jeho matke, už niekoľko mesiacov dôsledne obchádzal. Sotva sa do nej bude môcť ešte niekedy pozrieť. Dlhو mu trvalo, kým z mysle vypudil obraz, ktorý ho roky prenasledoval, nechcel, aby sa nočná mora vrátila. Len čo zavrel dvere na svojej komnate, pozhadzoval zo seba mokré oblečenie a nahý sa zvalil na posteľ.

Bol to chlapec či dievča?

Prizmúril viečka a vzdychol si. Deti boli jediné bytosti na tomto svete, ktoré mal rád. Pretože tie prichádzali na svet nevinné, neskazené, bez hriechu. Boli čisté, verili v dobro a nikdy neklamali. Nevedeli, čo je pretváрка, zloba a zrada. Aj on bol kedysi takým dieťaťom. No veľmi krátko...

Otvoril oči a poobzeral sa po studenej tmavej izbe. Nikdy by neprijal pomoc od tej diablice. Pretože len diabol dokáže vziať život nevinnému dieťaťu. Hoci aj nenarodenému. A navyše sa z toho vysmievať. No nemohol už dlhšie žiť v takýchto pod-

mienkach. Bolo naozaj nebezpečné, že hrad nemá pevné múry. Ak už nič iné, treba opraviť aspoň vežu. Trpkó si uvedomil, že mu zostáva len jedna možnosť...

2

Na cestu sa vydal hneď na svitaní. Počasie mu prialo. Leto sa chýlilo ku koncu, a keďže jeseň iba začínala preberať vládu nad krajinou, bolo ešte teplo a pofukoval príjemný vánok, ktorý robil deň znesiteľným. Niekoľko míľ od Skiptonu na chvíľu zastavil koňa a zadíval sa na šíre vresoviská. Ten pohľad ho zakaždým očaril. Po chvíli vyvrátil hlavu k oblohe a nastavil tvár slnku a sviežemu vánku. Zhlboka sa nadýchol. Vo vzduchu už bolo cítiť jeseň. Nebolo času na otáľanie, musí čím skôr konať, aby boli múry Skiptonu do zimy opravené. Popchol koňa do rýchleho cvalu a do súmraku bol na mieste.

S obdivom hľadel na majestátnu šesťramennú vežu, vypínajúcu sa až k oblohe, kým sa pred ním so škripaním vyťahovala padacia mreža. Bolo zvlášťne byť tu v tomto ročnom období. Chodieval sem iba na jar. Už desať rokov zavítal na hrad Conisbrough vždy v rovnakom čase. Zakaždým ho sem pritiahla jedna výnimočná udalosť, no s trpkosťou si uvedomil, že dnešná návšteva nebude taká príjemná ako zvyčajne.

Nenáhlivo preklusal cez padací most, a odrazu sa ocitol v celkom inom svete, než v akom žil on. Vo svete bohatstva, hojnosti a sebestačnosti. Musel pripustiť, že jeho sestra sa vydala veľmi dobre. Jej manžel bol nielen mocný a bohatý, ale aj čestný a zásadový muž, hoci aj keby ho mučili, nikdy by sa o ňom takto pochvalne nevyjadril nahlas. Pomaly vyšiel až na horné nádvorie. Cestou mu paholkovia úctivo pokyvovali hlavou, no bol príliš pohrúžený do myšlienok, aby reagoval na ich pozdravy. A vtedy sa mu zrak pristavil na malom chlapcovi. Bolo to asi desaťročné dieťa s tmavými vlasmi a modrými očami. Chlapec stál uprostred nádvorja, v ruke držal meč veľký skoro ako on sám, a len čo ho zbadal, vykročil mu v ústrety. Tvár mal ani vytesaná z kameňa, oči ostražitú.

„Tas zbraň, nepriateľ!“ skríkol naňho a nevraživo ho prebodať pohľadom.

George zoskočil z koňa a odovzdal ho paholkovi. Chladnokrvne si premeral chlapca od hlavy až po päty a nečujne vytiahol spoza opasku zbraň. Prstami ju šikovne otočil vo vzduchu a prehodil z ruky do ruky. „Tak poď, ty biedny červ. Myslíš, že sa zľaknem takého holobriadka?“

Vtedy sa chlapec s mečom v ruke vrhol k nemu a zaútočil. Na odrazenie jeho výpadov George nepotreboval štít, vystačil si aj s jednou rukou. Ani sa neunúval útočiť, len sa bránil. No chlapec sa doňho púšťal čoraz zúrivejšie a s väčšou vervou, za čo ho obdivoval, lebo meč mu musel byť priťažký. Bojovali niekoľko minút, čo nemali konca. Na okraji nádvorí sa začali pristavovať sluhovia a sledovali ich zápolenie. Spočiatku bol George rozhodnutý vytrvať čo najdlhšie, ale keď neútočil a iba odrážal výpady protivníka, bol nútený ustupovať. Schytil meč do oboch rúk. Chlapec ho prudkými výpadmi zatláčal k stajniam. Ponad plece sa podchvíľou obzeral, aby videl, kam ustúpiť. Rozhodol sa, že je najvyšší čas súboj ukončiť. Pár krokov za jeho chrbtom bolo vedro s vodou. V duchu prevrátil oči. Znova upriamil pozornosť na chlapca, pomaly cúval a čakal, kedy natrafí na vedro. Konečne sa potkol, nohy sa mu zaplietli a zvalil sa na zem. Voda z vedra mu ich ošpliechala takmer po kolená.

„Do horúcich pekiel!“ vykrikol zúriivo a jeho hlas sa rozľahol celým nádvorím.

Chlapec zvyškol, rozradostený si mu sadol na prsia a priložil mu meč k srdcu. „Si mŕtvý!“ vyhlásil s patričnou hrdosťou.

George zdvihol ruky v obrannom geste. „Priznávam svoju porážku.“ Už zase. „Daruj mi život, prosím.“

Chlapec sa zaškeril, odhodil zbraň a hodil sa mu na hrud'. „Strýko George! Ako dobre, že si tu!“ zvolal rozjarene.

„Asi sem prestanem chodiť. Už ma unavuje, že ma zakaždým porazí taký krpáň,“ odvetil naoko otráveným hlasom a postrapatil chlapcovi vlasy.

Chlapec zdvihol obočie a zatváril sa dôležito, presne ako jeho otec. „Keby mi to povedal ktokoľvek iný, možno by som

sa urazil. No ak dovoľíš, idem sa pochváliť svojím víťazstvom.“ Nato rýchlo vstal a rozbehol sa na druhý koniec nádvorja. „Mama, otec, je tu strýko George, zase som ho premohol. Mama, otec, kde ste? Poďte von, je tu strýko George.“

„John, prebudil by si aj mŕtveho,“ ozval sa hlboký mužský hlas a z dvorany vyšiel sám gróf zo Surrey. Uprel prekvapený pohľad na hosťa a hneď za ním vyšla von jeho manželka.

„Mama, zase som porazil strýka!“ zvolal John natešene a objal matku okolo pása.

George sa takmer nebadateľne uškrnul a zviechal sa zo zeme. Pozrel na svoje mokré oblečenie a v duchu preklínal toho hlupáka, čo nechal na nádvorí vedro plné vody. Vtedy už k nemu kráčal jeho švagor a podával mu ruku.

„To je ale prekvapenie, myslel som si, že je koniec leta, nie začiatok jari,“ prihovoral sa mu zachmúrene.

„Čo narobíš, som nevyspytateľný,“ odfrkol znudene George a potriasol švagrovi pravicu.

William k nemu pristúpil bližšie a naklonil sa k jeho uchu. „Ak ho zakaždým necháš zvíťaziť, nikdy sa z neho nestane dobrý rytier,“ povedal šeptom, ktorý nemohol zachytiť nik na nádvorí.

„Na tvrdú výchovu má predsa teba. Mňa z toho láskavo vynechaj!“ odsekol George.

„Má desať rokov, jedného dňa si uvedomí, že sa potkýnaš o prekážky zámerne.“

„Potom si vymyslím rafinovanejší spôsob, ako prehrať,“ utrúsil George a vykročil za sestrou. Malý John sa jej konečne pustil sukni a utekal po odhodenu zbraň.

„Aké milé prekvapenie!“ zvolala Amelia a oblapila brata okolo krku. Vždy keď prišiel na návštevu, ho objala. Nikdy ju neodtisol, no ani neopätoval objatie. Ale dnes jej ovinul ruky okolo pása a pridržal si ju na hrudi o čosi dlhšie, než bolo prirodzené. Po chvíli od neho ustúpila a s nemým úžasom sa mu zadívala do očí. „Je všetko v poriadku?“ spýtala sa ticho.

„Pravdaže,“ odvetil s meravou tvárou. „Prišiel som len navštíviť svojho najobľúbenejšieho synovca.“

Podozrievavo si ho premerala. „Každý rok ťa začiatkom jari

pozývam na veľkolepú oslavu jeho narodenín a ešte nikdy si neprišiel.“

„Nože netáraj, Johnove narodeniny som si nikdy nedal ujsť.“

„To nie, no zakaždým si sa zjavil až dva dni po slávnosti.“

„Veď si poznáš brata,“ ozval sa im za chrbtom William. „Nemá rád spoločnosť a ľudí už vôbec nie.“

„Sám by som to nepovedal lepšie,“ posmešne zatiahol George a vošiel do dvorany.

Amelia a William ho nasledovali. Schyľovalo sa k večeri. V celom hrade rozvoniaval čerstvo upečený chlieb a pečená divina. Na stoloch stáli čaše, džbány s vínom a taniere. Za nižšími stolmi už sedeli žoldnieri a netrepezlivo čakali, kedy sa pred nimi zjavia misky s jedlom. Prítomnosť hosťa nimi ani nepohla. Grófovho švagra poznali veľmi dobre.

„Vínom ťa zrejme núkať nemusím,“ vyhlásil s úškľabkom William, len čo sa usadili za lordovým stolom a zľahka mu šklblo kútikom úst.

George naňho škaredo zagánil.

„Ach, Will, prestaň s tým,“ zahriakla ho potichu manželka. „Sotva prišiel, hneď sa musíte podpichovať ako deti.“

William sa pobavene uškrnul a sám si prikázal naliať. „Takže, konečne sa dostaneme k tomu, prečo si sem meral takú dlhú cestu.“

„Šiel som náhodou okolo a spomenul som si, že na Conisbroughu mi vždy veľmi chutilo,“ odvetil George pokojne.

„Takže zostaneš aj na noc?“ spýtala sa Amelia. „Dám ti pripraviť izbu.“

„Nemám v pláne trmáčať sa hneď spať a pod holým nebom sa nespí pohodlne,“ poznamenal George, a keď pred neho postavili misky s jedlom, naložil si na tanier, akoby nejedol niekoľko dní.

Amelia si vymenila s manželom začudovaný pohľad, no ďalej nevyzvedala. Poznala brata, vedela, že neprišiel len tak pre nič za nič. Hoci verila, že má synovca rád z celého srdca, chodieval sem vždy len na jar, v mesiaci, keď sa John narodil. Strávil tu niekoľko dní, počas ktorých sa venoval najmä jemu, a potom odišiel.

Bol priam ukážkový strýko. Vždy vzal Johna jazdiť tam, kam sám nesmel. Učil ho narábať so zbraňou, strieľať z luku na terč a upozorňoval ho na všetky pekné dievčatá, ktoré slúžili na hrade.

William nad švagrom často krútil hlavou, no nikdy im nebránil v tom, aby spolu trávili čas. Amelia by si jakživ nepomyslela, že raz bude vďačná za svojho brata. Že bude vďačná za strýka, ktorého jej syn zbožňuje.

Pri večeri sa zhovárali o nepodstatných veciach, zväčša to bol John, kto strýka zasypával neúnavnými otázkami. Po večeri prizval William do dvorany potulného speváka, ktorého pred rokom vpustili do hradu a odvtedy sa ho nedokázali zbaviť. V skutočnosti sa ho však zbaviť nechceli. Oplýval veľkým talentom a večer čo večer ich zabával hraním, spevom aj dobrodružnými príbehmi. Aj dnes večer rozozvučal struny svojej lutny a zanôtil im clivú pieseň.

*Bol to barón a či rytier,
čo zatvrdnuté srdce mal,
a či vskutku iba blázon,
čo na zlého sa len hral.
Radosť nikdy neprejavil,
láske sa vždy smial,
smiechu sa jak smrti stránil,
tieň trpkosti ho sprevádzal.
Osud mu však skúšku schystal,
keď na dlhú cestu vydal sa,
v krásnych očiach utopil sa
a našiel, čo nikdy nehladal.
V duši sa mu cit rozhorel,
ktorý dosiaľ nepoznal,
no srdce mal príliš tvrdé,
aby to včas rozpoznal.
A tak sa budil v noci zo sna,
jej tvár mu spávať nedala
a prázdna posteľ, prázdna náruč
osudom sa mu stala.*

George si odovzdane vzdychol a obrátil sa k švagrovi. „Rozhodol si sa, že ma potrestáš za moju neohlásenú návštevu?“ nadhodil.

„Predpokladám, že hovoríš o tej piesni,“ poznamenal William s hlbokým povzdychom.

„Predpokladáš správne. Nevrav mi, že takéto žalospevy počúvate dobrovoľne každý večer.“

„Nikto ťa tu nedrží násilím, George. Môžeš vyjsť von a nadýchať sa čerstvého vzduchu. Aj tvoja komnata je už určite pripravená. Ak ťa to tak otravuje, nemusíš tráviť zvyšok večera v našej spoločnosti.“

George sa zahľadel na speváka, ktorý oduševnene opisoval krásu spanilej devy, čo tomu hlupákovi nadobro pomotala hlavu, a zachmúrene premýšľal. Po niekoľkých minútach sa naklonil k švagrovi. „Možno by si ma mohol do mojej komnaty odprevadiť a zahrať si so mnou v kocky.“

William prekvapene zdvihol obočie a zahľadel sa švagrovi do tváre. „Žartuješ?“

„Nemusíš sa báť, prehráš zaslúžene. Nemám v úmysle nechať ťa zvíťaziť.“

Williamovi sa na tvári mihol pobavený výraz, naklonil sa k Amelii a niečo jej pošepol. George si všimol, že si vymenili veľavravné pohľady. Hneď nato sa jeho švagor zdvihol od stola a kývol Georgeovi, aby ho nasledoval.

George dobre vedel, že jeho sestra a švagor nie sú také hlúpi, aby uverili, že sa tu zjavil len tak. No otáľal tak dlho, dokedy sa dalo, kým vyšiel s pravdou von.

William zrejme tušil, že o chvíľočku spozná skutočný dôvod jeho návštevy.

Zaviedol ho do veže. Slnko práve zapadalo a zalievalo jej zákutia krvavou žiarou. Obaja muži rezko stúpali po schodisku až na tretie poschodie. Na Georgeovo prekvapenie ho však švagor zaviedol do vlastnej komnaty.

„Tu budeme mať väčšie pohodlie,“ utrúsil potichu na vysvetlenie a uvelebil sa za vyrezávaným dubovým stolom blízko kozuba. George si všimol, že na stole ležia kocky.

William počkal, kým sa švagor posadí oproti nemu, a skú-

mavo sa naňho zahľadel. Nepreriekol ani slovo, iba trpezlivo čakal.

„Tak začni,“ vyzval švagra George a preniesol sa pohľadom na kocky pred ním.

William sa pobavene uškrnul a zhrabol kocky. Chvíľu ich potriasal v spojených dlaniach a hodil na stôl.

„Rozprávaj, ako sa vám darí?“ nadhodil George navonok znuđeným hlasom a takmer okamžite zhrabol kocky, ktoré okamih predtým vrhol na stôl švagra.

„To, ako sa nám darí, ťa musí zaujímať väčšmi ako hra v kocky. Ani si sa nepozrel, čo som hodil.“

„Hlúposť. Všimol som si, že si nehodil nič.“

William prevrátil švagra podozrievavým pohľadom a vzdychol si. „Navrhujem, aby sme sa na kocky vykašľali. Zrejme máš niečo dôležitejšie, kvôli čomu si ma odlákal od spoločnosti. Horím zvedavosťou, kedy konečne vyjdeš s pravdou von.“

George, neodtrhávajúc pohľad od stola, hodil kocky a s neprítomným výrazom sa na ne zahľadel. „Spomínal som ti už, že múry severnej veže na Skiptone sú dosť porušené?“

„Myslím, že nie.“

„A že si musím zadovážiť nové pluhy? Nový nábytok? Že je všetko polámané a vzala to skaza? Že mi zostali prázdne sýpky, prázdna pokladnica a polia ležiace úhorom? Že mám síce mlyn, ale múka sa v ňom nemelie, lebo mlynské koleso je zlomené?“

William si pošúchal zarastené líce a uprel na švagra chápaový pohľad. „To neznie ako ľahký začiatok.“

„To znie ako začiatok zlého sna,“ zahundral podráždene George.

William už tušil, kade sa bude uberať tento rozhovor. Vedel, koľko sebazaprenia musí Georgea stáť, aby sa pred ním ponížil a požiadal ho o pomoc, no nemienil mu to nijako uľahčiť. Počul, ako si švagra vzdychol.

„Myslel som...“ znovu sa zhlboka nadýchol a stále nedvíhal zrak od stola. „Musím nakúpiť kameň, aby som opravil najdôležitejšiu strážnu vežu. Keby sa teraz niekto rozhodol na Skipton zaútočiť... A hoci moji poddaní tento rok už začali s obrá-